

Sygn. akt III AUa 1746/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Irena Różańska-Dorosz (spr.)
Sędziowie:	SSA Stanisława Kubica SSA Ireneusz Lejczak
Protokolant:	Magdalena Krucka

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku A. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji A. P.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy

z dnia 15 lipca 2013 r. sygn. akt VII U 664/13

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w Świdnicy oddalił odwołanie A. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 21 marca 2013 r., którą organ rentowy odmówił wnioskodawczyni uchylenia decyzji z dnia 9 października 2011 r. w części, w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury na okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r.

Powyższe orzeczenie Sąd I instancji wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny:

Decyzją z dnia 12 czerwca 2006 r. organ rentowy przyznał A. P. prawo do emerytury od 1 maja 2006 r., a wobec tego, że wnioskodawczyni kontynuowała zatrudnienie w Urzędzie Skarbowym w Ś., wstrzymano wypłatę świadczenia.

W dniu 17 marca 2009 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o przeliczenie świadczenia w związku z ukończeniem 60 lat, wnosząc jednocześnie o zastosowanie nowej kwoty bazowej i uwzględnienie dalszych okresów zatrudnienia.

Decyzją z dnia 23 marca 2009 r. organ rentowy ustalił ponownie wysokość emerytury należnej A. P. i podjął jej wypłatę od dnia 1 marca 2009 r.

Decyzją z dnia 9 października 2011 r. organ rentowy z urzędu zawiesił wypłatę emerytury poczynając od 1 października 2011 r. Wskazał, że prawo do emerytury podlega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

W dniu 27 listopada 2012 r. A. P. złożyła wniosek o wypłatę zaległych świadczeń emerytalnych za okres od 1 października 2011 r. i nadal wraz z odsetkami oraz uwzględnieniem dalszego okresu zatrudnienia. Organ rentowy decyzją z dnia 28 grudnia 2012 r. podjął wypłatę emerytury od dnia 22 listopada 2012 r.

Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił uchylecia decyzji z dnia 9 października 2011 r. w części w jakiej zawiesza ona wypłatę świadczenia za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie jest uzasadnione. Sąd wskazał, że podstawę oddalenia odwołania stanowił wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r., w sprawie o sygn. akt K 2/12, w którym uznano, że przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. nr 291, poz. 1707) w zw. z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W świetle powyższego wyroku Sąd Okręgowy uznał, że skutki prawne wynikające z wyroku Trybunału Konstytucyjnego nie znajdują zastosowania do wnioskodawczynie, która prawo do emerytury nabyła w dniu 1 maja 2006 r., gdyż z tego wyroku jasno wynika, że wyłącznie w stosunku do tych emerytów, którzy uzyskali prawo do emerytury w okresie od dnia 8 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. przepis art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r., jest przepisem niekonstytucyjnym, gdyż narusza on zasadę zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Z powyższym orzeczeniem nie zgodziła się wnioskodawczynie, wnosząc apelację, w której powołując się na wyrok TK z 13 listopada 2012 r., zarzuciła naruszenie prawa przez niewłaściwe uznanie, że niekonstytucyjność przepisów stwierdzona wyrokiem TK nie ma wpływu na treść decyzji wydanej w stosunku do niej.

Wskazując na powyższy zarzut apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczynie jest nieuzasadniona.

Sporna kwestia w sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. znajduje zastosowanie do sytuacji wnioskodawczynie i w konsekwencji, czy przysługuje jej prawo do wypłaty zawieszonych emerytur.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że w chwili nabycia przez A. P. prawa do emerytury, to jest w maju 2006 r., obowiązywał art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Wobec

tego, że wnioskodawczyni nie rozwiązała stosunku pracy, w świetle powyższego przepisu organ rentowy wstrzymał jej wypłatę emerytury.

Powyższy przepis na mocy art. 37 pkt. 5 lit. „b” ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. nr 228, poz. 1507 ze zm.) został z dniem 8 stycznia 2009 r. uchylony. Tak więc od tej daty możliwe było pobieranie emerytury, bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy. Wobec tego organ rentowy wznowił wypłatę wstrzymanej emerytury od dnia 1 marca 2009 r.

Taki stan prawny trwał do dnia 31 grudnia 2010 r., gdyż od dnia 1 stycznia 2011 r. obowiązuje art. 103a, dodany do ustawy o emeryturach i rentach z FUS na podstawie art. 6 pkt 2 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r., znoszący możliwość pobierania emerytury bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy. Przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS objął wszystkich emerytów, a więc nie tylko tych, którzy prawo do emerytury uzyskają od momentu jego wejścia w życie, ale również tych, którzy przeszli na emeryturę wcześniej. Przy czym ci emeryci, którzy nabyli prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r., mogli ją pobierać bez rozwiązania umowy o pracę jeszcze przez 9 miesięcy od daty wejścia w życie zmiany, czyli do dnia 30 września 2011 r. Jeżeli do tego momentu stosunek pracy nie ustał, wypłata emerytury została przez organ rentowy wstrzymana, poczynając od dnia 1 października 2011 r., co też miało miejsce w sytuacji wnioskodawczyni.

Natomiast skutki prawne wynikające z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., nie znajdują zastosowania do przypadku wnioskodawczyni. Z tego wyroku wynika bowiem jasno, że wyłącznie w stosunku do tych emerytów, którzy uzyskali prawo do emerytury w okresie od dnia 8 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. przepis art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r., jest przepisem niekonstytucyjnym, gdyż narusza on zasadę zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Przepis ten bowiem nakładał na osoby, które nabyły już prawo do świadczenia, skutecznie spełniając wówczas obowiązujące warunki, to jest osiągnęli wiek emerytalny i wykazali się odpowiednim stażem ubezpieczeniowym, by po raz kolejny wykazały swoje prawo do pobrania emerytury, poprzez spełnienie dodatkowego warunku to jest rozwiązania dotychczasowego stosunku pracy.

Natomiast wobec pozostałych osób, to jest osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 8 stycznia 2009 r., jak i po dniu 31 grudnia 2010 r., powyższy wyrok nie znajduje zastosowania. Skoro wnioskodawczyni nabyła emeryturę w maju 2006 r., to powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego, nie ma zastosowania do jej sytuacji. Należy bowiem zauważyć, że w czasie nabycia przez nią prawa do emerytury, warunkiem realizacji tego prawa (wypłaty emerytury) było uprzednie rozwiązanie stosunku pracy. Tym samym powyższe przepisy, które ponownie wprowadziły wymóg rozwiązania stosunku pracy, w istocie nie pogorszyły sytuacji wnioskodawczyni.

Z uwagi na powyższe zarzut apelacji nie zasługiwał na uwzględnienie, bowiem wyrok Sądu Okręgowy jest zgodny z prawem.

Mając to na uwadze Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację wnioskodawczyni jako bezzasadną.

R.S.